

Mitä meistä jää?

Kostean lämmen kesäinen tuuli sekoittaa utuista ilmaa. Pilvien lomasta luo aurinko säteitään kypsyville viljapelloille. Lämminneet ilmat saavat luonnon ottamaan kesän viileydessä menetetyn kasvun takaisin suurin harppauksin. Vain jos nuo yöt olisivat vielä valoisia. Metsien ja soiden aarteet odottavat vielä kerääjiään, marjasato kypsyy hiljentyvissä, pimenevissä, pitenevissä loppukesän öissä, alkavan elokuun kosteassa lämmössä. Mesiangervot kukkivat huumaavina nauhoina peltoteiden pientareilla. Ilmassa on jo alkavan syksyn tuoksua.

Viimeisinä työpäivinä, ennen kesälomaa, tuli eteen mielenkiintoinen, ehkä myös surullisen lopullinen työtehtävä, ilman omaisia kuolleen vanhuksen asunnon tyhjennys. Kaksijakoisissa tunnelmissa sujui matka kohteeseen; toisaalta oli odotettavissa täydellisiä roskalavalöytöjä, mutta myös erään ihmiskohtalon loppuselvitys. Mieleen tuli myös korkeuksien korppikotkat kerääntymässä kalmon ääreen, ollen yksi niistä.

Paikan päällä odotti erään elämän aikana kertynyt maallinen omaisuus. Yksittäiset esineet, jotka toistensa kanssa muodostivat täydellisen elämänpiirin asujalleen, mutta olivat nyt vain arvotonta kierrätystavaraa erikseen lajiteltuna; Vaatetavaraa suoraan vaatekaappien henkareilta n.500kg – energiajätettä. Kirjoja, lehtiä, paperitavaraa – paperin keräykseen. Elektroniikkaa (suoraan 1970 luvulta) – kierrätykseen. Keittiön tavarat, lajiteltuna metallit, lasi ja kaatopaikkajäte erikseen – kierrätykseen. Albumeittain vanhoja valokuvia – paperinkeräykseenkö?! ei suinkaan, vaan tässä tuli allekirjoittanut väliin, ja pelasti sen mitä oli pelastettavissa.

Lopulta oli jäljellä vain tyhjyyttään kumisevat kodin kuoret. Nuhjuiset tapetit tyhjiä seiniä peittämässä, naarmuuntunut lattia, kuluneet kaapit keittiössä retkottavin ovin, hyljätty koti. Muistot matkoista ulkomaille, harrastuksista saadut palkinnot, huolellisesti säilytetyt juhlaaarteet kuin myös loppuajan sekavuudessa ostetut 7 samanlaista polkupyörän valolaitetta, kokonaisen elämän tarina, oli nyt vain roskalavan täytettä. Koska lähimaisia ei enää ollut elossa, eikä tuskin kaukaisiakaan, oli kaupunki saanut kaiken tämän testamenttilahjoituksena. Tuskin menee kauaakaan kun perusteellisen remontin jälkeen asuntoon muuttaa uudet asukkaat. Vain elottomat seinät muistavat menneet vuodet, edellisen asujan, eivätkä kerro kenellekään.

Ehkä oli edellä kerrottu paras tapa päättää menneitten asuminen täällä maan päällä. Pariin kertaan olen ollut mukana samanlaisten kohtaloiden jälkiselvittelyjen päätepisteenä olleissa kuolinpesien huutokaupoissa. Ei ole mitenkään mieltä ylentävää seurata, kun jonkun edesmenneen tavaroita kilvan tongitaan ja huudetaan omaksi muutamalla roposella. Yleensä järjestetyt huutokaupat ovat merkki siitä, että vielä joitain etäisiä sukulaisia on menneellä ollut, rahaa on helppo jakaa, ja ne arvokkaimmat kannujen mersut on aikaa sitten pengottu sekopäätädin jäämistöstä, omaa kirjahyllyä koristamaan.

Karu kertomukseni olkoon myös oppina itselle. Sukulaisista ei onneksi ole pulaa, vähäinen maallinen tulee helposti jaettua, kaupungin miehet eivät ilmesty roskalavoineen näille apajille. Pahin mitä voisi tapahtua, olisi yleinen huutokauppa. Mutta ei huolta, nyt kun lääkitys on saatu kohdalleen, ei äkkilähtöä lukuun ottamatta ole pelkoa pikaisesta poistumisesta tästä todellisuudesta. Kenties olisi aihetta liittyä nettideittisivustoille, kaiken varalta.

RAUNO NIIRANEN

rauno.niiranen@suomi24.fi